

UZASADNIENIE

Formularz UWŁ	Sygnatura akt	VII K 525/21	
Jeżeli został złożony wniosek o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych, można wypełnić część 3–8 formularza			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Wyroki wydane wobec skazanego			
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny	Data wyroku albo wyroku łącznego	Sygnatura akt sprawy
1.	Sąd (...) w P. (...)	21 listopada 2013 roku	(...)
2.	Sąd (...) w P. (...)	20 czerwca 2018 roku	(...)
3.	Sąd (...) w P. (...)	30 maja 2019 roku	(...)
4.	Sąd (...) (...) w Ł.	21 października 2019 roku	(...)
5.	Sąd (...) (...) w Ł.	29 października 2020 roku	(...)
6.	Sąd (...) w P. (...)	18 czerwca 2021 roku	(...)

0.1.1.2. Inne fakty	
1.2.1. Fakty uznane za udowodnione	

Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	<p>P. J. został skazany wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia 21 listopada 2013 roku w sprawie (...) na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, dozór kuratora sądowego i na podstawie art. 33 § 2 kk grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 10 zł. stawka z zaliczeniem na poczet grzywny okresu zatrzymania od dnia 06.05.2013r. do dnia 08.05.2013r. oraz obowiązek naprawienia szkody, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 kk popełniony w nocy 03 na 04.05.2013 r..</p> <p>Kara grzywny została wykonana, nie doszło do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności.</p>	<p>Karta karna</p> <p>Odpis wyroku SR w/m</p>	<p>45-46</p> <p>58-59</p>
2.	<p>P. J. został skazany wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia 20 czerwca 2018 roku w sprawie (...) na karę 1 roku pozbawienia wolności, środki karne nakazu opuszczenia miejsca pobytu i zakazu przebywania pod tym adresem z jednoczesnym zakazem zbliżania się do pokrzywdzonych na</p>	<p>Karta karna</p> <p>Odpis wyroku SR w/m</p> <p>Obliczenie kary</p>	<p>45-46</p> <p>60</p> <p>61</p>

	<p>odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 2 lat, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 207 § 1 kk popełniony w okresie od grudnia 2016 roku do końca maja 2018 roku;</p> <p>Kara pozbawienia wolności została wykonana.</p>		
3.	<p>P. J. został skazany wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia 30 maja 2019 roku w sprawie (...) na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 10 zł. stawka, obowiązek naprawienia szkody, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 19.05.2018 r.;</p> <p>Kara pozbawienia wolności został wykonana.</p>	<p>Karta karna</p> <p>Odpis wyroku SR w/m</p> <p>Odpis wyroku SO w/m</p> <p>Obliczenie kary</p>	<p>45-46</p> <p>62</p> <p>63</p> <p>64</p>
4.	<p>P. J. został skazany wyrokiem Sądu (...) (...) w Ł. z dnia 21 października 2019 roku w sprawie (...) na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 21.05.2018 r.;</p>	<p>Karta karna</p> <p>Odpis wyroku</p> <p>Opinia o skazanym</p>	<p>45-46</p> <p>15</p> <p>19-20</p>

	Kara pozbawienia wolności została wykonana.		
5.	<p>P. J. został skazany wyrokiem Sądu (...) (...) w Ł. z dnia 29 października 2020 roku w sprawie (...) na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, obowiązek naprawienia szkody, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 25.03.2018 roku;</p> <p>Kara pozbawienia wolności jest wykonywana od 09.10.2021r. do 07.01.2022r., kara ograniczenia wolności nie została wykonana.</p>	<p>Karta karna</p> <p>Odpis wyroku</p> <p>Opinia o skazanym</p> <p>Akta II Ko 263/21 SR w/m</p>	<p>45-46</p> <p>17</p> <p>19-20</p>
6.	<p>P. J. został skazany wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia 18 czerwca 2021 roku w sprawie (...) na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu</p>	<p>Karta karna</p> <p>Odpis wyroku S. (...) (...)</p> <p>Postanowienie (...)</p>	<p>45-46</p> <p>56</p> <p>70 akt sprawy (...) S. (...)</p>

	<p>ładowym na okres 3 lat, świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 kk, popełniony w dniu 28.03.2021 roku.</p> <p>Kara ograniczenia wolności nie została wykonana.</p> <p>Postanowieniem z dnia 16.08.2021r. Sąd (...) w P. (...) w sprawie (...) zawiesił postępowanie wykonawcze w zakresie kary ograniczenia wolności do czasu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego w innej sprawie.</p>		
7.	<p>Zachowanie skazanego w warunkach penitencjarnych jest oceniane przeciętne. Skazany nie był karany dyscyplinarnie, ani nagradzany. Stara się przestrzegać ustalonego w jednostce penitencjarnej porządku i dyscypliny. Nie stosowano wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego. Nie przejawia zachowań agresywnych i autoagresywnych. W stosunku do przełożonych zachowuje się regulaminowo. W gronie współosadzonych</p>	Opinia o skazanym	19-21

	funkcjonuje poprawnie. Skazany nie uczestniczył w zdarzeniach nadzwyczajnych. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Wobec popełnionych przestępstw deklaruje postawę krytyczną.		
1.2.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2. Ocena Dowodów		
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 1.2.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1-7	- odpisy wyroków, postanowień, - obliczenia kary, - karta karna, - opinia o skazanym.	Dowody z dokumentów, nie budzące wątpliwości co do autentyczności, ani rzetelności – tak karta karna oraz opinia o skazanym.
0.1.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów		
0.2.(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 1.2.1 albo 1.2.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. PODSTAWA KARY ŁĄCZNEJ		
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny, data wydania wyroku albo wyroku łącznego i sygnatura akt sprawy	Kary lub środki karne podlegające łączeniu
1.	Wyrok Sądu (...) w dla Ł. w Ł. z dnia 29 października 2020 roku w sprawie (...)	1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności
2.	Wyrok Sądu (...) w P. (...) z dnia 18 czerwca 2021 roku w sprawie (...)	8 miesięcy ograniczenia wolności
Zwięźle o powodach połączenia kar lub środków karnych z wyjaśnieniem podstawy prawnej		
<p>Na mocy ustawy z dnia 19.06.2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020, poz. 1086) doszło do nowelizacji przepisów traktujących o karze łącznej, w tym art. 85 kk i art. 86 kk. Jednocześnie, stosownie do treści art. 81 ust. 1 powołanej wyżej ustawy przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego (traktujące o karze łącznej) w brzmieniu dotychczasowym stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy. Natomiast, w myśl art. 81 ust. 2 ustawy nowelizującej, przepisy Kodeksu karnego o karze łącznej w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Orzeczenia będące w zainteresowaniu w przedmiotowej</p>		

sprawie zapadły odpowiednio przed datą opisanej wyżej nowelizacji, jak i po dacie nowelizacji. Ponieważ przepisy intertemporalne zawarte w ustawie nowelizującej milczą co w sytuacji, gdy prawomocne skazania miały miejsce zarówno przed wejściem w życie nowych zasad tj. przed 24 czerwca 2020 roku, jak i po tej dacie (jak w tej sprawie), to znajdzie zastosowanie przepis art. 4 § 1 kk (odwołując się do orzecznictwa dotyczącego przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw – vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r., IV KK 137/18; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2017 roku, III KK 150/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2017 roku, IV KK 128/17; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 roku, II KK 347/16, OSNKW 2017, z. 8, poz. 42; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lipca 2016 roku, II AKz 357/16, Biul.SAKa 2016 z. 4 poz.4; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 roku, II AKz 124/16 OSAW 2016 z. 3 poz. 345; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r., IV KK 70/16). Nie może być bowiem tak, iż data 24 czerwca 2020r. stanowi granicę, rozdzielającą wyroki wydane „przed” i „po” - bez jakiegokolwiek możliwości ich łączenia węzłem kar łącznych. Niezależnie bowiem od literalnych zapisów ustawy nowelizującej (wymienionej na wstępie), istnieje przepis art. 4 § 1 kk nakazujący badanie ustawy „względniejszej” dla sprawcy, stanowiący gwarancję dla strony i potwierdzający zasadę ciągłości procesu.

Przepis art. 4 § 1 kk regulując problem kolizji ustaw w czasie

nakazuje co do zasady stosowanie ustawy nowej (obowiązującej w dacie orzekania), chyba że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawy.

Przesłanki kary łącznej w aktualnym brzmieniu, to popełnienie przez sprawcę dwóch lub większej liczby przestępstw, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (art. 85 § 1 kk). Przenosząc to na grunt przedmiotowej sprawy, realny zbieg przestępstw zachodzi w stosunku do czynów przypisanych wyrokami:

- Sądu (...) w P. (...) w sprawie (...) przy przyjęciu, iż wyrok z dnia 20.06.2018 roku w tej sprawie jest pierwszym w rozumieniu przepisu art. 85 § 1 kk,

- w sprawie (...) Sądu (...) w P. (...) popełniony w dniu 19.05.2018 r.,

- w sprawie (...) Sądu (...) (...) w Ł. popełniony w dniu 21.05.2018 r.,
oraz

- w sprawie (...) Sądu (...) (...) w Ł. popełniony w dniu 25.03.2018r..
Kary wymierzone za tak przypisane czyny, to kary pozbawienia wolności, przy czym w przypadku sprawy (...) skazanemu wymierzono, poza karą 3 miesięcy pozbawienia wolności nadto karę 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności (art. 37b kk).
W uzasadnieniu wyroku z dnia 25 kwietnia 2019r. w sprawie V KK 173/18 (OSNKW 2019/7/38, LEX nr 2671105) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, który należy podzielić, że w przepisie art. 37b kk nie chodzi o jedną karę o cechach mieszanych, ale o dwie kary wymierzone kumulatywnie. Stosując wskazany

przepis sąd orzeka dwie odrębne kary. Każda z nich zachowuje swój odrębny byt. Sytuacja jest zatem analogiczna jak w wypadku orzekania za przestępstwo kary pozbawienia wolności i grzywny. (Takie też stanowisko prezentowane jest w piśmiennictwie (zob. np. J. Majewski (w:), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Komentarz do art. 1 - 52, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2016, s. 745 czy B.J. Stefańska (w:), Kodeks karny. Komentarz, red. M. Filar, LEX/el. 2016, komentarz do art. 37b, teza 1). Skoro sąd wymierza na podstawie art. 37b kk jednocześnie dwie odrębne kary, tj. krótkoterminową karę pozbawienia wolności oraz karę ograniczenia wolności, które są wykonywane kolejno, to w wypadku orzekania o karze łącznej, przepisy art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 87 § 1 kk w odniesieniu do tych kar nakładają obowiązek połączenia ich węzłem jednej kary, jeżeli karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności wymierzono również za inne przestępstwo pozostające w zbiegu. Powracając do wyroku Sądu (...) (...) w Ł. w sprawie (...) i orzeczonych wskazanym wyrokiem kar 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 i 2 miesięcy ograniczenia wolności, o ile zachodzą podstawy do pojęcia węzłem kary łącznej kar pozbawienia wolności jako jednorodząjowych, o tyle odwołując się do zreferowanego wyżej stanowiska Sądu Najwyższego, to należy rozważyć podstawy do połączenia kary ograniczenia wolności z karami pozbawienia wolności. Prawna dopuszczalność takiej decyzji nie budzi wątpliwości w kontekście brzmienia przepisu art. 87 § 1 kk. Rzecz w tym, że przepis art. 87 § 1 kk nakazuje w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i

ograniczenia wolności wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności, przy zastosowaniu opisanego w tym przepisie przelicznika. W tym miejscu należy odwołać się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.06.2019r. w sprawie P 20/17, oraz uzasadnienia orzeczenia, w którym Trybunał wyraził przekonanie, że - skoro czynności sądu karnego - polegające na wydaniu wyroku łącznego i orzeczeniu na jego mocy jednej kary łącznej podlegającej wykonaniu zamiast kar orzeczonych wcześniej za zbiegające się przestępstwa - są nadal sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 175 ust. 1 Konstytucji, to sądy, pełniąc funkcję strażnika zagwarantowanej konstytucyjnie wolności osobistej jednostki, powinny mieć zagwarantowaną pewną swobodę orzekania w tym zakresie. W konstytucyjnym standardzie sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez sądy nie mieści się sytuacja, w której ustawodawca wyłącza możliwość skutecznego wykonywania kary ograniczenia wolności, wcześniej prawomocnie orzeczonej przez niezawisły sąd i nakazuje sądowi, który ma obowiązek wydać wyrok łączny, obligatoryjnie zamienić tę karę na karę pozbawienia wolności po dokonaniu przeliczenia zgodnie z zasadami wskazanymi w ustawie. Art. 87 § 1 kk, stosowany w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, następczo niweczy gwarancję swobody orzekania, z której korzystał sąd wydający wyrok za jedno ze zbiegających się przestępstw, i pozbawia takiej swobody sąd, który ma obowiązek wydać wyrok łączny. Wynikający z art. 87 § 1 kk obowiązek rozwiązania prawomocnych wyroków wydanych za zbiegające się przestępstwa,

zamiany orzeczonych w nich kar ograniczenia wolności na kary pozbawienia wolności oraz wydania wyroku łącznego, na mocy którego może być orzeczona tylko kara pozbawienia wolności, stanowi ograniczenie swobody orzekania w stopniu, w którym narusza, zdaniem Trybunału, zasadę sprawowania przez sądy „wymiaru sprawiedliwości” wysłowioną w art. 175 ust. 1 Konstytucji. Kierując się rozważaniami Trybunału Konstytucyjnego, uprawnione jest przekonanie, że połączenie kary ograniczenia wolności, do wykonania której skazany nie zdołał przystąpić (postępowanie wykonawcze w tym zakresie zawieszono bowiem z uwagi na izolację skazanego), z karą pozbawienia wolności nie znajduje uzasadnienia. Tak ukształtowana kara (kara sekwencyjna) została orzeczona w warunkach uprzedniego funkcjonowania w obrocie prawnym wyroków wymierzających skazanemu szereg kar pozbawienia wolności, potencjalnie możliwych do połączenia z karą ograniczenia wolności. Mimo tego ferując wyrok w sprawie IV K Sąd (...) (...) w Ł. zdecydował o sięgnięciu po karę ograniczenia wolności, ingerującej w prawo wolności skazanego w sposób nie porównywalnie mniej dolegliwy niż pozbawienie wolności. Aktualnie połączenie omawianych kar obligowałoby do orzeczenia jako kary łącznej kary pozbawienia wolności. Zasadne jest zatem odstępnie od łączenia ograniczenia wolności z karami pozbawienia wolności. Połączenie kar pozbawienia wolności w dalszym ciągu jest prawnie dopuszczalne, przy czym zważywszy na fakt uprzedniego wykonania trzech z czterech podlegających

łączeniu, przy czym termin zakończenia izolacji skazanego jest nieodległy, co przewidziany na dzień 07.01.2022r., należy rozważyć prawną dopuszczalność orzeczenia kary łącznej na gruncie przepisów obowiązujących do dnia 23.06.2020r. i – poprzez treść art. 4 § 1 kk - „poszukać” normy względniejszej dla skazanego. W tym miejscu należy zaznaczyć, wobec skazanego orzeczono nadto wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia 18.06.2021r. w sprawie (...) kolejną karę ograniczenia wolności w wymiarze 8 miesięcy polegającą na obowiązku pracy w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Jej połączenie z karą ograniczenia wolności orzeczoną jako kara sekwencyjna w sprawie (...) Sądu (...) (...) w Ł. nie jest możliwe na gruncie art. 85 § 1 kk w brzmieniu aktualnym, ponieważ pomiędzy czynami przypisanymi w omawianych aktualnie sprawach nie zachodzi zbieg realny opisany w art. 85 § 1 kk. Odwołując się do wspomnianego wyżej art. 4 § 1 kk, w okresie 01.07.2015r. – 23.06.2020r.. ustawodawca tak kształtował warunki pozytywne orzeczenia kary łącznej:

- wielość przestępstw (dwa lub więcej, poza objętymi orzeczeniami o jakich mowa w art. 114a kk);

- zbieg kar jednostkowych i łącznych (art. 85 § 1 i 2 kk);

- kary wymierzone za opisane w § 1 art. 85 kk przestępstwa podlegają łączeniu węzłem kary łącznej o ile podlegają wykonaniu w całości albo w części (art. 85 § 2 kk), z odstępstwem na rzecz kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (odesłanie zawarte w

nowym art. 85 § 2 kk - „z zastrzeżeniem art. 89”),).

Wyartykułowany w przepisie art. 85 kk warunek łączenia za zbiegające się orzeczenia kar jednostkowych i łącznych dotyczy kar tego samego rodzaju lub rodzajowo różnych, ale z woli ustawodawcy podlegających łączeniu. Wolę taką ustawodawca wyraził poprzez przepis art. 87 § 1 kk dając możliwość łączenia kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności, o ile podlegają wykonaniu w całości lub w części.

W świetle ustaleń przedstawionych w części 1.2 przedmiotowego opracowania, kary jednorodnjowe – pozbawienia wolności orzeczono w sprawach:

- (...) SR w/m, która nie podlega już wykonaniu, nie doszło bowiem do zarządzenia jej wykonania w terminie przewidzianym w art. 75 kk,

- (...) SR w/m, (...) SR w/m, (...) SR (...) w Ł. – kary te zostały w całości wykonane,

- (...) SR (...) w Ł. – kara sekwencyjna wraz z karą ograniczenia wolności. Skazany odbywa aktualnie karę pozbawienia wolności, a jej koniec jest przewidziany na dzień 07.01.2022r.. Odwołując się do rozważań o przesłankach kary łącznej według reguł obowiązujących do 23.06.2020 roku, wykonanie kar pozbawienia wolności dyskwalifikuje ich objęcie węzłem kary łącznej, a taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Skazany wykonuje aktualnie ostatnią z orzeczonych kar pozbawienia wolności. Nie zostały natomiast wykonane kary ograniczenia wolności orzeczone

w sprawach (...) SR (...) w Ł. oraz (...) SR w/m. Postępowania wykonawcze co do tak orzeczonych kar zawieszono, z uwagi na izolację skazanego. Kary te podlegają zatem łączeniu według reguł opisanych w art. 85 kk w brzmieniu do 23.06.2020 roku. Rozważenia wypada tylko możliwość ich połączenia z karą 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie (...) SR (...) w Ł.. Co do prawnej dopuszczalności takiego połączenia należy odwołać się do cytowanego już wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2019r. w sprawie V KK 173/18 (OSNKW 2019/7/38, LEX nr 2671105). Aktualne są jednak także przedstawione wyżej rozważania o łączeniu kar pozbawienia wolności i kar ograniczenia wolności, w zakresie traktującym o orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego. Należy ponownie podkreślić, iż połączenie kar ograniczenia wolności, do wykonania których skazany nie zdołał przystąpić, z wykonywaną aktualnie krótkoterminową karą pozbawienia wolności obligowałoby do orzeczenia jako kary łącznej kary pozbawienia wolności. Takie orzeczenie jawi się jako co najmniej przedwczesne. Podkreślić przy tym należy, iż orzekając o karach ograniczenia wolności sądy dysponowały wiedzą o uprzednio orzeczonych karach pozbawienia wolności, a mimo tego wymierzono kary wolnościowe, ingerujące w wolności skazanego w sposób niewspółmiernie mniejszy od kary pozbawienia wolności. Analizując całokształt sytuacji prawnej skazanego (stosownie do wymogów wynikających z brzmienia przepisu art. 4 § 1 kk), w ocenie sądu, zasadne jest połączenie niewykonanych dotychczas kar ograniczenia wolności, stosownie do

reguł określonych art. 85 kk w brzmieniu do 23.06.2020r..	
4. WYMIAR KARY	
Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy wymiarze kary łącznej	
<p>Wymiar kary łącznej w wyroku łącznym w wypadku skazanego przedstawia się następująco (art. 86 § 1 kk):</p> <ul style="list-style-type: none">- od 1 rok i 2 miesiące ograniczenia wolności (od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa – zasada absorpcji),- do 1 roku i 10 miesięcy ograniczenia wolności (sumy kar podlegających łączeniu 1 rok i 2 miesiące + 8 miesięcy – zasada kumulacji). <p>W orzecznictwie utrwalił się i pozostaje nadal aktualny pogląd, że: "priorytetową zasadą łączenia kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji – wyjątkiem" (wyr. SA w Lublinie z 15.5.2008 r., II AKa 98/08, KZS 2008, Nr 12, poz. 47; podobnie wyr. SA w Szczecinie z 12.9.2013 r., II AKa 142/13, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 9.6.2015 r., II AKa 101/15, KZS 2015, Nr 6, poz. 80; wyr. SA w Katowicach z 8.3.2018 r., II AKa 76/18, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 14.12.2017 r., II AKa 200/17, Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 23.3.2017 r., II AKa 57/17, Legalis; wyr. SA w Gdańsku z 25.3.2019 r., II AKa 362/18, Legalis; wyr. SA w Gdańsku z 24.4.2019 r., II AKa 47/19, Legalis). <u>Absorpcja i kumulacja są rozwiązaniami skrajnymi i wymagają szczególnego uzasadnienia</u> (wyr. SA w Rzeszowie</p>	

z 14.3.2013 r., II AKa 16/13, Legalis; wyr. SA we Wrocławiu z 14.3.2012 r., II AKa 51/12, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 22.10.2015 r., II AKa 307/15, Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 23.3.2017 r., II AKa 57/17, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 6.9.2018 r., II AKa 144/18, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 7.11.2018 r., II AKa 156/18, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 7.5.2019 r., II AKa 77/19, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 27.11.2018 r., II AKa 407/18, niepubl.). Należy podkreślić, że złagodzenie sytuacji skazanego w porównaniu z odrębnym wykonywaniem kar jednostkowych jest tylko możliwością, jaką otwiera kara łączna, i nie może stanowić dyrektywy jej wymiaru (post. SA we Wrocławiu z 30.3.2007 r., II AKz 80/07, OSA 2008, Nr 2, poz. 10; wyr. SA w Gdańsku z 25.10.2007 r., II AKa 301/07, KZS 2011, Nr 5A, poz. 52; wyr. SA w Katowicach z 20.5.2008 r., II AKa 129/08, Legalis; wyr. SA w Łodzi z 27.11.2008 r., II AKa 198/08, Prok. i Pr. 2009, Nr 9, poz. 36; wyr. SA w Białymstoku z 6.11.2012 r., II AKo 129/12, Legalis; wyr. SN z 4.10.2012 r., IV KK 184/12, Legalis; wyr. SA w Szczecinie z 22.11.2018 r., II AKa 201/18, Legalis; inaczej post. SA we Wrocławiu z 8.2.2010 r., II AKzw 47/10, OSAW 2010, Nr 3, poz. 180). Jak stwierdza się w orzecznictwie "całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego" (wyr. SA w Szczecinie z 6.7.2017 r., II AKa

84/17, Legalis; i z 21.12.2017 r., II AKa 158/17, Legalis; wyr. SA w Szczecinie z 22.11.2018 r., II AKa 201/18, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 14.12.2017 r., II AKa 200/17, Legalis; wyr. SA w Lublinie z 12.7.2018 r., II AKa 133/18, Legalis; podobnie wyr. SA w Gdańsku z 18.10.2017 r., II AKa 324/17, Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 16.3.2017 r., II AKa 39/17, Legalis; wyr. SA w Katowicach z 28.11.2016 r., II AKa 99/16, Legalis; wyr. SA w Katowicach z 22.11.2018 r., II AKa 490/18, Legalis). Podnosi się również, że "stosowanie absorpcji (aktualnie zbliżonej do absorpcji) przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw" (post. SN z 22.9.2016 r., III KK 140/16, Legalis; wyr. SA w Katowicach z 18.10.2018 r., II AKa 424/18, Legalis).

W realiach przedmiotowej sprawy, analizowane czyny przypisane skazanemu godzą w różne prawem chronione dobra – bo mienie (czyn przypisany w sprawie (...)), bezpieczeństwo w ruchu drogowym (czyn przypisany w sprawie (...)). Zachowania te dzieli nadto znaczny odcinek czasu, bo 3 lata. Postawa skazanego w warunkach izolacji jest przeciętna, czego wyrazem jest fakt, iż skazany nie był karany dyscyplinarnie, ani nagradzany, nie otrzymał ulg. Mając na uwadze powyższe względy, ustalając wymiar kary łącznej zasadne jest sięgnięcie po metodę mieszaną – tzw. asperacji. Rozwiązanie to jest niejako rozwiązaniem pośrednim, łączącym w sobie elementy dwóch innych reguł:

absorpcji i kumulacji. Jest to metoda preferowana zarówno na gruncie doktryny, jak też orzecznictwa, zaś pozostałe metody dają się zastosować jedynie w wyjątkowych sytuacjach. Zastosowana reguła wymiaru kary łącznej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji. Z drugiej strony wybrana przez sąd metoda pozwala również uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw, co więcej w realiach tej sprawy w warunkach powrotu do przestępstwa. Sięgnięcie po zasadę absorpcji prowadziłoby w praktyce do wymiaru kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz bezkarność w zakresie pozostałych. Łączenie kar z zastosowaniem zasady absorpcji jest możliwe wobec najlepiej ocenianych sprawców, których przebieg resocjalizacji jest dalece zaawansowany. Takiej oceny nie można wyprowadzić wobec skazanego. Zastosowanie wobec skazanego metody absorpcji byłoby też w realiach tej sprawy nie do pogodzenia z zasadą sprawiedliwości społecznej.

Wymierzając karę łączną, sąd zobligowany był do określenia na nowo obowiązków czy to pracy, czy potrażeń (art. 86 § 3 kk). Wymiar pracy oznaczono na 30 godzin w stosunku miesięcznym, analogicznie jak w przypadku jednej z kar podlegających łączeniu.

5. Wymiar Środka karnego		
Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy łącznym wymiarze środka karnego		
6. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU łącznym		
Zwięźle o powodach uzasadniających inne rozstrzygnięcia z wyroku łącznego, w tym umorzenie postępowania, zaliczenie okresów na poczet kary łącznej		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	W przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu przez obrońcę ustanowionego z urzędu orzeczono po myśli § 4 ust. 1, 2, 3 oraz § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. D.U. z 2019r., poz. 18), uwzględniając podatek vat.	

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	W myśl. art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił skazanego od wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego, skazany nie zarobkuje w warunkach izolacji penitencjarnej, nie ma dochodów, ani majątku, co uzasadnia ocenę, iż uiszczenie kosztów sądowych	

byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe, a ich egzekucja - nieskuteczna.

7. **PODPIS**